

HỒI 18

MUÔN MÔI TÌNH TỜ RỒI TẮC LÒNG

Đông Phương Huệ ra khỏi khu rừng một đôi, quả nhiên thấy một nấm đất mới, chu vi độ ba trượng Đông Phương Huệ buồn bã nói:

- Đây là nơi vùi sâu hài cốt của Chí ca của ta?

Niềm cảm xúc tràn dâng tận cổ, nàng gục đầu lên nấm mộ rên rỉ:

- Chí ca, chỉ mấy ngày xa cách nào ngờ phải vĩnh biệt muôn đời. Trời ơi! Mối hận tình này muôn thuở nào nguôi... Chí ca, Chí ca chàng có nghe tiếng gọi của em không...?

Những lời nỉ non ai oán hòa theo cơn gió thoảng, ai nghe mà không cảm động, mũi lòng! Rồi trong tiếng oán than ấy hòa lẫn giọng chua chát căm hờn:

- Chí ca, chúng ta đã thề sống chết có nhau...? Chàng ôi, chàng đã vội chết mà không để em thấy mặt, và thể xác chàng đau thương đến mực nào! Em nguyện vì chàng khi trả xong mối hận này, chàng hãy đợi em, chàng ôi!...

Dứt tiếng nói, nàng vùng dậy lấy hết sức vung hai tay ra đào xới nấm mồ... Một tắc... năm tắc rồi một thước. Không bao lâu lần lượt năm, bảy cái tử thi nằm ngổn ngang trước mặt. Nàng lần lượt lật lên xem tử thể xác một. Mỗi cái tử thi đều nám đen, hoặc chết lạnh. Sau cùng nàng gặp được thi hài Hoàng Thượng Chí, mặt mày tươi tỉnh, tứ chi vẫn hồng hào, tựa hồ như lúc chàng còn sống, chỉ thiếu hơi thở mà thôi.

Nàng phủ phục bên thi hài Hoàng Thượng Chí đưa tay phủ nhẹ những lớp bụi bám trên mặt chàng, đôi mắt nàng tuôn ra hai hàng lệ, lăn chã rơi lên mặt chàng, đỏ hồng, không phải những dòng nước mắt, mà là máu, vì những nước mắt đã cạn khô.

- Chí ca, Chí ca làm sao chẳng trả lời em, Chí ca, Chí ca...? Chàng có biết lòng em đang khổ sở đến cực nào không? Với tấm thân này em đã gửi trọn nơi chàng? Chàng hãy trả lời đi?... Chí ca có biết chăng? Em là phận gái chỉ có quyền yêu một lần, em yêu chàng là người thứ nhất, người đã ngự trị tấm lòng em, chàng có biết chăng? Và hồn chàng có linh xin chứng chiếu. Từ xưa nay, chàng có tiếng là người rất ghét nữ nhân, nhưng em xin chàng đừng ghét em! Chí ca, lúc trước chàng cùng em ở trước Quĩ Bảo trên phiến đá kết nghĩa đệ huynh, chàng đã nhận lời và công nhận em là người em trai duy nhất, sống chết chẳng lìa. Hiện giờ cõi đời cách biệt, thì ai có biết được những lời thổ thán của em!

Chí ca, em rất hối hận là không cho chàng biết rõ em là phận liễu bồ, vì em sợ mất Chí ca đi, em sợ mất chàng đi, mối thù này em sẽ trả bất cứ bằng giá nào?

Những lời ghen ngào tức tưởi, mỗi câu suốt lệ tuôn trào, chứng tỏ sự đau đớn vô ngần của người nhi nữ, với một mối tình đầu.

Hoàng Thượng Chí nằm yên trên mảnh gỗ, tựa như người đang ngủ mê man, vẻ mặt im lặng không lay động. Đông Phương Huệ không còn suy nghĩ gì nữa ôm chặt thi hài của Hoàng Thượng Chí đôi môi mấp máy cúi xuống hôn trên vầng trán rộng, lạnh băng của chàng, rên rỉ nói:

- Chí ca, em có ảo tưởng một ngày nào đó, sẽ dắt tay đi trên đoạn đường đời vạm, để nói những lời tha thiết yêu đương, nhưng hiện nay... ý nguyện không thành, có lẽ nào... chàng lại tái sanh em vẫn giữ mối tình chung thủy.

Nàng cúi xuống bế xốc thi hài Hoàng Thượng Chí, bước từ bước một ra khỏi ngôi huyệt, và đặt thi hài trên phiến đá phẳng và chọn một khoảnh đất cao ráo để an táng Hoàng Thượng Chí. Nàng cất tiếng âu sầu than thở:

- Đây là nơi an nghỉ cuối cùng, với mảnh đất này chắc chàng mãi nguyên.

Than thở âu sầu, bỗng nàng đưa tay lên tháo cây trâm búi tóc, để xõa ra mái tóc huyền óng ả rủ xuống đôi bờ vai thon nhỏ, gương mặt hồng hào đẹp như một vị đại la thần tiên giáng thế. Kế đó nàng cởi chiếc áo choàng để lộ ra, một tấm thân ngà ngọc, lồng trong chiếc áo lót mỏng như gương:

- Chí ca, Chí ca có thấy chăng? Thân hình của Huệ đệ, vong hồn chàng có linh hây nhìn xem tấm thân này. Tại sao chàng nhắm mắt mãi, Chí ca chỉ nghe tên tộc của Huệ đệ, làm sao mừng tượng được Huệ đệ là phận gái? Trước mặt chàng, Huệ đệ là phận gái, tấm thân xử nữ đồng trinh đã đứng trước chàng... Chí ca, cái tên tiểu hóa Đông Phương Huệ từ đây em sẽ để nguyên vẹn thân gái, mà không cải trang đổi dạng trên chốn giang hồ nữa, để nguyên hình cô gái mà tìm kẻ cừu nhân báo thù cho chàng... Em sẽ tìm nã tên Thiên Tê Giáo để rửa hận bất cứ bằng giá nào, và trên chốn giang hồ có ai biết cậu trai Đông Phương Huệ nữa...! Đây là lần thứ nhất, cũng là một chuyện quá dễ dàng để em hành sự... Em sẽ thay họ đổi tên là gì nhỉ? Phải rồi em sẽ chọn cái tên Vị Vong Nhân! Vị Vong Nhân em vì chàng mà trở thành Vị Vong Nhân.

Trong lúc bi thương khổ sở, nàng đã đào bới xong một ngôi huyệt, trên ba trượng châu vi. Nàng chia hai ngôi mộ, một để chôn Hoàng Thượng Chí còn một để dành lại cho mình. Nàng nói lẩm bẩm:

- Chí ca! Chàng nghỉ một bên, thiếp một bên...

Nàng nhìn chăm chú vào thể xác Hoàng Thượng Chí đôi mắt đứng tròn. Sau cùng nàng nghĩ:

- Cái gương mặt đáng thương đáng mến, thời gian trong khoảnh khắc sẽ trở thành một bộ xương khô.

Mặt trời sắp lặn, phản chiếu những tia nắng vàng yếu ớt, báo hiệu màn đêm sắp đến.

Nàng đứng tần ngần trước tử thi Hoàng Thượng Chí nhìn lần cuối cùng trước khi phủ đất, đắp một nấm mồ, nàng nghĩ nếu việc báo thù xong, thì nơi đây sẽ là song mộ của hai người.

- Chí ca, hồn linh chàng đừng sợ sự lẻ loi, không lâu đâu, em sẽ đến tìm chàng và vĩnh viễn từ giã cõi đời, để bầu bạn với chàng trong cõi u minh!

Phút chốc Đông Phương Huệ đã đắp xong ngôi mộ mới, lựa một tấm đá bằng phẳng tạo ra một tấm mộ bia, dùng những chỉ lực kim cang khắc vào phiến đá:

“Đây là nơi an giấc ngàn thu của Đông Phương Huệ và Hoàng Thượng Chí”.

Nàng cười lên thê thảm, ánh sáng chiều đã tắt hẳn, màn đêm bao trùm cả vạn vật, tạo nên một phong cảnh lặng lẽ âm u.

Đông Phương Huệ quỳ trước ngôi mộ, đôi mắt ràn rụa hai hàng lệ máu. Và khấn thầm:

- Chí ca hãy quên đi, hồn chàng có linh xin chứng chiếu, phò hộ cho Huệ đệ của chàng sớm báo thù, rồi em sẽ thực hiện cái ý nguyện, tuy sống không được đồng sàng, thì thác sẽ đồng chung một phần mộ.

Khấn nguyện xong nàng đứng dậy ngâm một câu thơ tuyệt tình nghe ảo não:

“Vạn trượng tơ tình kỹ thốn đoạn.

Mạc giao không sơn khắp Đổ quyên.”

Nghĩa:

Tơ Tình muôn đoạn đứt rồi.

Trách chi núi lạnh không sâu Đổ quyên.

- Chí ca, Chí ca từ nay thôi nhé! !

Đông Phương Huệ phóng mình đi trong đêm tối.

oOo

Hôm sau vào giờ Ngọ trước nắm mồ của Hoàng Thượng Chí, có xuất hiện hai người phụ nữ bí mật. Cả hai đều che mặt bằng vuông lụa mỏng, nhìn qua bóng dáng thì rõ ra một người thiếu phụ và một cô gái nhỏ... Cô gái bỗng nhiên mở miệng nói:

- Mẹ, Đông Phương Huệ là một cô gái Si tình quá mức, cô ả đã dám khắc tên mình cùng với Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí trên một tấm mộ bia, với dụng ý gì hở mẹ?

Người thiếu phụ nói:

- Nàng chuẩn bị sau khi báo thù Hoàng Thượng Chí rồi tự tử tại đây! Bởi vì sống họ chẳng đồng sàng thì tâm sự của cô nàng muốn lúc chết phải cùng chung một phần mộ.

Cô gái lấy làm lạ, hỏi vặn:

- Mẹ, tại sao mẹ không nói cho cô ả biết?

Người thiếu phụ cất giọng nghiêm trang nói:

- Không được! Không thể nào được! Vì cái bi kịch xảy ra trước mắt dễ gì cảm hóa được cô nàng. Nếu ta ra mặt bảo cho cô nàng rõ, thì hậu quả sẽ không lường được, lúc ấy biết liệu làm sao?

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy mẹ để yên cho cô ả nuôi chí báo thù sao, rồi câu chuyện sẽ xảy ra thế nào?

Người thiếu phụ nói:

- Con ạ! Cô ả không thể nào hoàn thành được ý chí trả thù!

Cô gái hỏi:

- Tại sao vậy?

Bà mẹ trả lời:

- Vì thân pháp của cô ả, trước mắt chúng ta chỉ là hạt bụi trên giang hồ, thì sự báo thù chỉ là bộ óc giàu tưởng tượng của trẻ con, trừ phi cô ả trở về nhà luyện tập học hỏi thêm những tuyệt kỹ khinh công trên nghề võ. Nếu cô ả trở về nhà, thì sẽ không bao giờ cô ả được ra đi một lần thứ hai nữa...

Cô gái há hốc mồm hỏi:

- Tại sao vậy hở mẹ!

Người thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Có gì đâu! Tại lúc trước cô ả lén trốn nhà ra đi, sau khi về nhà phụ thân của nó đâu chịu cho ra khỏi ngưỡng cửa nữa!

Cô gái lo ngại nói:

- Con lo sợ cho cô ả khi về nhà gặp lắm sự bức mình và nỗi khát khe của phụ thân thì không thể nào tránh khỏi những chuyện rắc rối xảy ra?

Người thiếu phụ nói:

- Ta hy vọng việc này chẳng bao giờ xảy ra?

Cô gái nói:

- Tại sao mẹ dám hy vọng? Nếu cô ả nổi cuồng lên thì làm thế nào?

Người thiếu phụ nói:

- Chẳng có sự gì đáng kể xảy ra.

Cô gái lại hỏi:

- Tại sao mẹ dám quả quyết được?

Người thiếu phụ nghiêm trang nói:

- Mẹ biết rõ cái bi kịch này, sớm muộn gì cũng xảy ra! Cô gái lắc đầu, nghĩ ngợi, đột nhiên cất tiếng nói nghẹn ngào:

- Mẹ đã biết rõ như thế, chắc mẹ có ý kiến về vụ này?

Thiếu phụ đáp:

- Đó là điều dĩ nhiên.

Cô gái lại hỏi, giọng mơ màng:

- Con không biết rõ tí gì về lai lịch của Hoàng Thượng Chí và Đông Phương Huệ. Con muốn hiểu sơ qua?

- Không nên đâu con ạ! Sau này mẹ sẽ kể rõ cho con nghe?

Lời nói của thiếu phụ chứa đầy buồn thảm. Cô gái lấy làm bất mãn không biết vì sao lại giữ bí mật lai lịch của hai người này, cho nên im lặng không nói gì nữa và đứng trầm lặng trước ngôi mộ.

Thiếu phụ đột nhiên bảo:

- Con ạ! Hãy bốc ngôi mộ này ra.

- Mẹ ạ, làm như vậy con sợ lắm.

- Sợ cái gì?

Cô gái trầm ngâm nghĩ ngợi, đoạn hỏi:

- Nếu như trường hợp gã không sống dậy, và ngủ triền miên thì làm thế nào?

Người thiếu phụ nghe qua lòng rung động, nhưng cô dần xuống tiếng nấc nghẹn ngào nói:

- Chẳng phải vậy đâu! Với môn cổ học kỳ diệu Qui Túc Đại Pháp chẳng bao giờ nhầm lẫn được.

Cô gái điềm đạm trả lời:

- Theo con thấy làm việc này là một chuyện nguy hiểm quá sức.

Người mẹ nghiêm trang nói:

- Ta há chẳng biết như vậy hay sao? Nhưng ta đã cố tình cứu nó, hậu quả sẽ ra sao thì ra. Câu chuyện ta đã chôn chặt mười năm tận đáy lòng, cố gắng nhấn nhục khổ tâm, mà chẳng lẽ lại buông trôi theo dòng nước?

Cô gái cau mày nói trong uất nghẹn và trách móc:

- Mẹ nói với con lại dùng toàn lời cao xa quá, làm sao con hiểu được!

Người thiếu phụ im lặng trong giây phút đoạn nói:

- Sự tình rồi sẽ có ngày con hiểu. Hiện tại nếu nói cho con nghe chỉ có hại chớ không lợi ích gì?

Cô gái vụt hỏi:

- Mẹ, tại sao gã họ Hoàng?

- Họ Hoàng là họ Hoàng chớ còn sao nữa.

Cô gái lấy làm lạ lại nói:

- Có lẽ là bọn Nhân Trung Chi Long... hay chính gã họ Hoàng này là Nhân Trung Chi Long?

Người thiếu phụ bực bội nói:

- Con ạ! Con chú ý tới Hoàng Thượng Chí để làm gì?

Cô gái cúi đầu yên lặng. Người thiếu phụ xắn đôi tay áo sắp sửa bới đất và nói:

- Mẹ không thể yên tâm được, nếu con để tình cảm của mình nghiêng hẳn về gã họ Hoàng. Con ạ! Mẹ chẳng bao giờ muốn thế, và không thể nào được yên tâm khi con chú ý đến gã! Mẹ không muốn con hỏi tại sao, vì lý do gì? Sau này tự nhiên con sẽ rõ, hiện tại mẹ bảo con nhất nhất phải nghe lời, không được cưỡng lại dù một sự cón con nào?

Thiếu phụ nói xong bửa ra song chường đánh xuống mộ phần, bao nhiêu đất cát như khói bay vùn vù. Đất cát bị bốc sạch lộ ra một tấm đá bằng phẳng, mà thi hài Hoàng Thượng Chí được đặt nằm trên đây, vẻ mặt vẫn tươi vui tựa hồ như một người nằm ngủ say sưa và triền miên trong giấc mộng.

Người thiếu phụ bảo to:

- Tiểu nhi, hãy mang thi hài gã lên.

Cô gái lúng túng và lắp bắp đáp:

- Mẹ! Con không dám đâu?

- Tại sao? Chuyện gì không dám?

- Vì... vì con không dám ôm gã lên, con sợ... con sợ lắm.

Người thiếu phụ lại nói:

- Trước đây chẳng lâu, lúc gã thọ thương, người không bỗng bế hẳn sao!

Cô gái lật đật dang ra xa ngôi huyệt, vì cô nàng nhút nhát định không chịu vác xác Hoàng Thượng Chí.

Tại sao vậy?

Nàng sợ ư? Không đúng hẳn! Nguyên nhân là mẹ của nàng cảm đoán không cho này yêu gã, hay tưởng mơ một tí gì về Hoàng Thượng Chí. Do đó nàng sợ sự đụng chạm của cơ thể hai người sẽ xảy ra vụng động.

Người thiếu phụ chẳng nói gì chỉ à một tiếng rồi lập tức đi đến miệng ngôi mộ, cúi xuống bế xác Hoàng Thượng Chí lên, và đặt cái tử thi nằm trên mặt đá bằng phẳng, sau rốt mới ngó vào cô gái nghiêm giọng bảo:

- Con hãy vun đắp và lấp đất cho ngôi huyệt một này in hình như cũ.

Cô gái ngạc nhiên:

- Vì sao hử mẹ...!

Người thiếu phụ đáp nhanh, không nghĩ ngợi:

- Đông Phương Huệ, cô gái này sớm muộn gì cũng trở lại viếng mộ phần, thì chúng ta không nên để mất dấu vết cũ.

Cô gái bỗng nhiên hỏi:

- Mẹ à, thoáng như ngày sau Hoàng Thượng Chí xuất hiện trên chốn giang hồ, có thể...

Người thiếu phụ ngắt lời:

- Mọi việc ta đã an bài. Ôi chao! Còn một chuyện nữa con ạ! Ta đã tính sai một câu chuyện!

- Mẹ! Câu chuyện gì thế?

Người thiếu phụ đáp với giọng lạ lùng:

- Ta đã quên không cản trở, để Đông Phương Huệ về nhà. Nếu cô ả về nhà thì...

- Thì xảy ra câu chuyện nguy hiểm lắm ư?

Thiếu phụ lắc đầu buồn bã nói:

- Ta mắc bận suy nghĩ đến một việc lớn... mà quên một việc là dùng biện pháp cản trở không cho Đông Phương Huệ về nhà.

Cô gái nghe mẹ nói những lời mơ hồ không rõ rệt, như cố giấu giếm một chuyện gì, nhứt là thân thể của Đông Phương Huệ lại quá mù mờ. Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn lặng lẽ, dùng chưởng phong lấp xong xuôi phần mộ như cũ.

Người thiếu phụ mang thi hài Hoàng Thượng Chí đặt ngay trên phiến đá phẳng, có phản chiếu ánh sáng mặt trời. Hai mẹ con ngồi một bên để quan sát sự động tịnh trên gương mặt Hoàng Thượng Chí.

Ánh sáng ban mai đã đem lại nguồn sinh lực cho vạn vật, hai mẹ con ngồi dưới ánh nắng trông chờ hy vọng, từ giờ Thìn đến giờ Ngọ, mà thể xác của Hoàng Thượng Chí vẫn nằm yên bất động, không còn một tí hy vọng nào là chàng trai này sống dậy.

Người thiếu phụ ngồi yên chẳng nói, nhưng gan ruột đã rối bời.

Lúc bấy giờ, bỗng nghe có tiếng xé không gian từ xa đưa lại. Hai mẹ con cô gái lập tức đứng dậy quét mắt nhìn quanh, thấy một số người ẩn hiện, và hướng vào chót núi chạy lên. Đi đầu là một cô gái tay vác thanh kiếm, chạy như bay, phía sau là năm người mặc áo bào đen đuổi theo rất gấp. Người thiếu phụ cả sợ, lập tức cúi xuống ôm chặt thể xác Hoàng Thượng Chí đứng dậy bảo nhanh:

- Chúng ta hãy tạm lánh thân trong chốc lát.

Hai mẹ con người thiếu phụ và cả tử thi Hoàng Thượng Chí được núp sau phiến đá to.

Người thiếu nữ lạ bị nhóm năm người này rượt theo sắp ngang mặt, thiếu nữ tựa hồ như sức lực đã yếu đuối, bị năm người lướt qua khỏi mặt, và tất cả đều dừng lại, sắp sửa ra tay hạ sát cô gái lạ.

Trong nhóm năm người có một ông lão đầu tóc rối bời, râu ria quăn quít chứng tỏ ông này là trưởng đoàn của nhóm này. Bốn người còn lại đều mặc y phục toàn đen, mỗi người thân hình trông vạm vỡ và hung bạo.

Nhìn sang cô gái, thoáng thấy cô ta là một tuyệt sắc giai nhân mặt hoa da ngọc cốt cách phi phàm, hiềm vì trạng thái của nàng lúc bấy giờ, mặt ủ mày chau tóc tai rối cuộn, tỏ ra tâm thần và thể xác đang đau khổ vô biên. Bỗng nghe tiếng lão già quát lên inh ỏi:

- Hãy cho con ma đầu! Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà người dám đến Liên Hoàn Thao độ thám, thật là gan góc vô cùng, người không làm thế nào tránh khỏi chết trừ phi người biết độn thổ, đằng vân...

Tiếng hét của lão to như chớp giạt sấm rền, và thuận tay lão đưa ba chiêu thế vô cùng ác độc, làm cho thiếu nữ chân tay cả loạn.

Bốn người đại hán chia ra bốn hướng, vây hãm thiếu nữ, phòng bị cô gái thoát thân.

Cô gái rít lên căm hờn:

- Ác tặc, cô nương sẽ liều mạng cùng người?

Thiếu nữ la lên một tiếng lớn vung kiếm ra phạt mạnh vào thân mình ông lão cầm đầu, ông lão hoảng kinh nhảy lùi ba bốn trượng. Trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh thiếu nữ không còn nghĩ gì nữa, chỉ biết vung gươm múa ra như vũ bão để tự vệ trước khi chết. Ông lão cầm đầu nhóm này mở miệng cười nham nhở, đôi tay đẩy ra chưởng phong vùn vụt liên tiếp tám, chín chưởng như phá núi phát rừng, tiếng chưởng phong kêu ù ù đánh vào đối phương. Ai cũng tưởng thân mình nàng sẽ nát vụn. Nhưng cô gái chỉ nhảy lùi ra sau bảy, tám trượng để tránh luồng chưởng phong quái ác. Bị chưởng lực áp bức làm cho thân mình lão đảo quỵ xuống đất, miệng nhổ ra hai, ba búng máu tươi. Nàng oán hận đến cùng cực hét to:

- Cô nương có chết, cũng biến thành lệ quỷ mà trả mối thù này!

Lão già đầu đảng cất tiếng cười hăng hắc:

- Vậy thì lão phu sẽ biến người thành lệ quỷ.

Lão nói xong bước lên hai bước toan quật chết cô gái.

Sau phiến đá to, người thiếu phụ quan sát từ đầu đến cuối, day qua bảo nhỏ cô con gái:

- Năm người này sẽ chết hết, không còn sống một người!

Cô con gái lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Sẽ chết cả năm người ư?

Thiếu phụ mỉm cười bảo:

- Đúng đấy con ạ!

Cô gái lấy làm quái dị hỏi tiếp:

- Tại sao hở mẹ?

- Con đừng hỏi, sẽ có phương pháp diệt chúng nó!

Người con gái đã ngạc nhiên hỏi lại, lạ lùng cho mẹ mình, không rõ bà muốn ám chỉ ai, nên hỏi:

- Chúng nó có phải là...

Người thiếu phụ ngắt lời:

- Hãy im, ra ngoài mau...

Lão già đầu đổng đã đứng trước mặt cô gái, đôi tay đưa ra song chưởng, nặng trên muôn cân bở xuống xương sọ của cô gái.

- Dừng tay!

Tiếng hét như sấm nổ, tiếp theo là một bóng người bước ra, làm cho bọn năm người rúng động.

Lão già đầu đổng, thối lui mấy bước và thâu hồi thế chưởng.

Lão ngẫm nghĩ:

- Người này chưa đưa ra chưởng lực nội một ngọn gió của thân mình gã cũng lạnh lùng. Thủ pháp gì mà thần khốc quỷ mặc như vậy, thiên vì mặt mày bị che khuất nên không rõ là ai?

Nghĩ đến võ lực cao thâm của người này lão già nao nao, thối lui ra mấy bước, đưa đôi mắt sáng tựa sao nhìn vào người này quan sát, rõ ra là một thiếu nữ tuổi độ đôi mươi, vóc ngọc mình ngà, trên mặt che một vuông lụa bạch, nên không rõ diện mạo xấu đẹp thế nào, lão bạo gan quật to:

- Người là ai? Mà dám cả gan...

Thiếu nữ bịt mặt chẳng đợi lão già nói dứt, đôi tay đưa ra song chưởng mạnh như núi lở, sấm rền, nàng đã đưa ra hết tuyệt kỹ khinh công.

Lão già toan thối lui, nhưng chẳng kịp, chưởng phong bay tới ồ ạt trước mặt...Bình một tiếng, chưởng phong đã đẩy lão văng ra xa mấy trượng, không thể nào gắng gượng nổi, thân mình lão đảo ngã quỵ, máu đổ ra mồm.

Bốn tên đại hán áo đen thấy chủ tướng mình thảm bại, tất cả xông ra một lượt, la hét vang dội, chia nhau bao vây thiếu nữ.

Thiếu nữ bịt mặt, rút lên vang dội:

- Chết cả lũ?

Tiếng nói vừa dứt thân hình nàng như quỷ mị, thoăn thoắt như tên bay điện xẹt, tiếp ra bốn tiếng “bình” kinh khủng, chưởng lực của thiếu nữ như ma quái, theo đây là bốn tiếng rú kinh hồn. Bốn người đại hán áo đen, thân mình đập nát, nằm oằn oại trên mặt đất, Lão già đầu lãnh nằm rên rỉ trên mặt đất, linh hồn sắp lìa khỏi thể xác, tuy vậy cũng gắng gượng nói:

- Hồi kẻ lớn mặt to gan, vô cớ mà người dám gây thù chuốc oán với Thiên Tề Giáo!

Thiếu nữ bịt mặt nghe những lời nói ngạo mạn và căm thù của lão, nghiêng mình tung ra song chưởng cực kỳ ác liệt. Bình một tiếng, thân mình của lão già bị chưởng phong quật ngã, nằm oằn oại trên mặt đất, máu tuôn như suối, loang khắp châu thân. Lão nằm yên bất động.

Cô gái bị thương lúc này lật đật đứng dậy, vòng đôi tay xá một xá thật sâu vào thiếu nữ bịt mặt, từ tốn nói:

- Tiểu muội là Ngô Tiểu My cảm tạ ơn cứu mạng, và xin phép hỏi thơ thơ quý tánh cao danh là chi?

Người thiếu nữ bịt mặt đáp:

- Người thường gọi ta là Hữu Tâm Nhân!

Ngô Tiểu My lấy làm lạ, vì cái tên nghe rất kỳ quặc nên vội vàng muốn hỏi. Nhưng đã nghe Hữu Tâm Nhân cất tiếng cười rất trong trẻo và nói nhẹ:

- Có phải tiểu thơ lấy làm lạ, vì cái tên quái gở này không?

Ngô Tiểu My mỉm cười, cho lời nói này là đúng, nhưng chẳng dám trả lời. Trong lúc ấy Hữu Tâm Nhân đưa tay vào bọc lấy ra một viên thuốc vàng óng ánh, trao cho Ngô Tiểu My và nói:

- Tiểu thư hãy uống nó vào, vì viên thuốc này trị thương rất công hiệu! !

Ngô Tiểu My thốt lời cảm tạ và đưa viên thuốc bỏ vào miệng. Hữu Tâm Nhân cất giọng trầm trầm nói:

- Ngô cô nương đã làm gì mà bị người của Thiên Tề Giáo truy nã như vậy?

Ngô Tiểu My cất tiếng rít căm hờn, đoạn nhỏ nhẹ đáp:

- Chúng nó là kẻ cừ thù của tôi?

Thiếu nữ bịt mặt ngạc nhiên nói:

- Cừ thù, vì đâu nên nổi cừ thù?

Ngô Tiểu My cố dần cơn xúc động, đoạn kể lể:

- Lúc trước cha tôi là Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo, nhân kỳ lễ thọ của Thiên Tề Giáo, chưa kịp chuẩn bị lễ phẩm đi chúc hạ, thì cha tôi bị tên Đương chủ của Thiên Tề Giáo là Thể Điệp Lý Vân Hương khiển trách. Tên này và mười mấy tay cao thủ của Thiên Tề Giáo chia nhau vây hãm cha tôi và cắt mất thủ cấp. Cha tôi lại là bạn chí thân của Giang Nam Thất Quái còn bị Lý Vân Hương sát hại, do đó tôi mới tìm đến đây để báo thù!

Thiếu nữ bịt mặt nghe qua, thở dài tỏ vẻ xót thương nàng vô hạn, đoạn nói:

- Bề đảng của Thiên Tề Giáo, những tay cao thủ đông như kiến, rải rác khắp nơi, lại thêm Liên Hoàn Thao là một nơi hiểm địa, cô nương muốn báo thù thì hãy thận trọng cho lắm, nếu không thì chẳng còn nơi thoát hiểm, theo sự nhận xét của tôi thì cô nương hãy tạm rời khỏi nơi đây, và cố tránh dư đảng của chúng, nếu cô nương để lộ tông tích thì hậu quả không biết sẽ ra sao?

Ngô Tiểu My thốt lời cảm tạ và nói tiếp:

- Đa tạ cô nương chỉ dạy, tôi tự nhận công lực mình còn thấp thỏi khó nói đến việc báo thù! Nhưng nói tấm thân hèn mọn của người con gái, tôi sẽ cố ẩn nhẫn mà tìm phương thế trả mối thâm cừu này. Nếu như Ngô Tiểu My tìm được danh sư, sẽ cố công học tập tất cả tuyệt kỹ võ công dù...

Thiếu nữ bịt mặt ngắt lời:

- Cô nương quyết chí ra về phải nên thận trọng, nơi đây chẳng xa Liên Hoàn Thao là mấy bước, vậy cô nương muốn tính kế an toàn, thì hãy lo về cho sớm...

Ngô Tiểu My lúc này đã hoàn hồn, đưa mắt quan sát chung quanh, thấy một tấm mộ bia kế bên mình, nàng nhắm đọc những hàng chữ khắc trên tấm mộ bia. Đọc xong mặt nàng tái nhợt, nói những tiếng nghẹn ngào:

- Hoàng Thượng Chí! Hoàng tướng công đã chết rồi ư?

Hữu Tâm Nhân vội vàng hỏi:

- Cô nương đã quen biết gã?

- Đúng thế! Chẳng lâu lắm tôi đã gặp Hoàng Thượng Chí trên mặt sông đang lặn hụp! Có lẽ hấn té sông?

Hữu Tâm Nhân vội hỏi:

- Cô nương đã cứu gã?

Ngô Tiểu My đáp:

- Số là gã đã muốn cứu một người bạn gái là Đông Phương Huệ, do đó mà tôi gặp đặng...

Hữu Tâm Nhân đáp với giọng buồn bã:

- Đông Phương Huệ là bạn tốt, đã tuần tiết vì tình đối với gã!

Ngô Tiểu My lấy làm ảo não, tủi phận mình truân chuyên, và cảm thương người bạc mạng, bất giác hai dòng lệ lăn dài trên má, nàng rên rĩ nói:

- Không rõ ai giết chết chàng? Ôi đau lòng thay, và chẳng rõ ai đã chôn cất hài cốt chàng?

Hữu Tâm Nhân chẳng trả lời, mà hỏi lại:

- Chuyện của gã ta cũng không rõ! Nhưng, cô nương có phải đã yêu gã rồi chăng?

Ngô Tiểu My uất nghẹn trả lời trong tiếng nấc:

- Có lần tôi luân lạc trên chốn giang hồ bị người bức bách, chàng đã ra tay cứu sống, lại đem về nhà nuôi dưỡng trong ba hôm!

Ngô Tiểu My nói đến đây niềm uất hận đã dâng lên tận cổ, hai hàng nước mắt đổ như mưa, nhìn nàng đau khổ đến cùng cực.

- o O o -